

صائب تبریزی « دیوان اشعار » غزلیات « غزل شماره ۷۲۲

هر لاله ای پیاله جدا می دهد مرا	سودا به کوه و دشت صلا می دهد مرا	۱
چون موج، سر به آب بقا می دهد مرا	مستانه جلوه های تو در هر نظاره ای	۲
مینا و جام، داد کجا می دهد مرا؟	میخانه ها به آب رسید از خمار من	۳
استادگی چو بحر، جلا می دهد مرا	سیلاب من ز بیهده گردی است تیره دل	۴
از سایه کی فریب، هما می دهد مرا؟	بارست موی بر سر آزاده خاطران	۵
آب حیات، جان به بها می دهد مرا	در دیده سیاه دلانم اگر چه خوار	۶
از جسم خود چو شمع غذا می دهد مرا	این آتشی که در جگر من گرفته است	۷
بیماری، نسیم شفا می دهد مرا	باغ و بهار من نفس آرمیده است	۸
تبخاله ها صدا چو در می دهد مرا	از بس لبم ز شکوه لب تشنگی پرست	۹
آغوش باز کرده صلا می دهد مرا	سیرست چشم شبنم من، ورنه شاخ گل	۱۰
در زیر سنگ نشو و نما می دهد مرا	آن سبزه ام که سنگدلی های روزگار	۱۱
مُمسک اگر به دست گدا می دهد مرا	آن خشک پاره ام که شود آب از انفعال	۱۲
هر کس که گوشمال بجا می دهد مرا	در گوشِ قدردانی من حلقه زرست	۱۳
خاکستر سپهر جلا می دهد مرا	در خاک و خون نشانده چشم ستاره ام	۱۴
حیرت نشان به راه خدا می دهد مرا	استادگی است قبله نما را دلیل راه	۱۵
صائب نشان به تیر قضا می دهد مرا	این گردنی که من چو هدف برکشیده ام	۱۶

وزن: مفعول فاعلات مفاعیل فاعلن (مضارع مثنی اُخرِب مکفوف محذوف)

منابع:

۱- وبسایت گنجور:

[صائب تبریزی « غزل شماره ۷۲۲ - سودا به کوه و دشت صلا می دهد مرا](#)

۲- کتاب دیوان صائب تبریزی - جلد اول - به کوشش محمد قهرمان

شرکت انتشارات علمی و فرهنگی ۱۳۶۴

خانقاه خاکسار جلالی مطهری
Khaksar Khanqah

تنظیم و ارائه: وبسایت خانقاه خاکسار مطهریه